

4de zondag van Pasen: roepingenzondag

Joh. 10, 11-18

Elke mens is gemaakt en geroepen om te beminnen en bemind te worden, zoals hij ook geroepen is om te geloven en om vroeg of laat door God geraakt te worden. Toch is het geroepen worden voor elke mens een uniek gebeuren en is het nooit een kwestie van wetenschappelijke zekerheid. Het is in die zin ook altijd een innerlijk avontuur.

Wat is roeping dan? Hoe komt ge dat op het spoor? Misschien is het goed om eerst iets te zeggen over wat het niet is.

Ooit heeft iemand me eens gevraagd of ik soms priester geworden ben omdat ik niet aan een lief geraakte. Nee, dat is het niet geweest. Roeping of priester worden is namelijk geen kwestie van geleidelijke uitsluiting. Niemand ontdekt zijn roeping door geleidelijk de dingen uit te sluiten waarvan men niet houdt en waarvoor men denkt niet in aanmerking te komen. Iemand die bijvoorbeeld zou zeggen: “Het huwelijk ligt mij niet”, of “kinderen opvoeden zegt mij niets”, is ook niet geschikt voor het priesterschap of het klooster. Seminaries en kloosters zijn geen beschermde werkplaatsen of toevluchtsoorden voor “buitengewone gevallen”. Of nog anders gezegd: wie niet in staat is intens en trouw van een mens te houden, is nog veel minder in staat om van de liefde tot God het centrum van zijn leven te maken. Niemand wordt priester of kloosterling omdat hij in de wereld zijn draai niet vindt.

Het is ook geen kwestie van psychologie. Er bestaan nl. geen “religieuze types”, evenmin als er “liefdestypes” of “seksuele types” zouden bestaan. Bovendien: psychologen onderzoeken de natuur van de mens. Roeping daarentegen is een bovennatuurlijk gebeuren. Psychologie heeft daarop geen pak.

Wat is roeping dan wel? De eerste manier om roeping te onderkennen is heel nuchter twee dingen onderzoeken: wat zijn mijn talenten en wat zijn de noden van onze tijd (en van ons volk)? Niemand mag immers zijn talenten in de grond wegsteken en niemand mag blind blijven voor de noden van zijn medemensen. Met andere woorden: ge hebt twee dingen nodig: een gezonde zelfkennis, dat wil zeggen, uw eigen talenten en gebreken niet overschatten en niet onderschatten. En ten tweede moet men de tekenen van de tijd kunnen lezen. Men moet een realistisch, eigentijds mens zijn. Roeping is niet iets voor zweverige typetjes, maar voor mensen met twee voeten op de grond.

Een tweede aanwijzing is het besef dat men “niet anders kan”. Eigenlijk hetgeen Luther zei op de rijksdag te Worms: “Hier sta ik, en ik kan niet anders”. Ge zou kunnen zeggen: God legt voor ieder mens vele wegen open richting geluk. Hij zegt als het ware.: “Ge kunt dit doen, of ge kunt dat doen, en die mogelijkheid hebt ge ook nog.” God zal daarin nooit dwingen. Maar tegelijk zal er uiteindelijk één levensrichting zijn die eruit springt en u niet meer loslaat. “Niet gij koost de weg, maar de Weg koos u”, schreef Dag Hammarskjöld daarover in zijn

dagboek. God zal, bij alle mogelijkheden die Hij biedt als het ware ook zeggen: “Als ge wilt, doe dan dit”.

En tenslotte is er nog een derde weg waarlangs God sommige mensen tot zich roept en dat is die van St. Paulus: God raakt een mens rechtstreeks in de ziel. Er gebeurt iets of er wordt iets gezegd en ge weet als een donderslag bij heldere hemel: dat is voor mij bedoeld. Dat is een heel mooie, maar ook gevaarlijke weg. Want is het niet mijn eigen humeur wat me dat ingeeft? Beeld ik het me niet in? Komt dat echt van God? Een inspiratie van God heeft echter zo z'n eigen “kenmerken”: de rust, de vrede en de inwendige vreugde die het met zich meebrengt.

Geen van de drie wegen die ik net schetste geeft absolute of wetenschappelijke zekerheid. Zoals het huwelijk, blijft ook elke andere christelijke roeping altijd een element van risico en van inwendig avontuur bevatten. Maar dat laatste maakt ook elke roeping zo boeiend en tot op de laatste dag van het leven onvermoed fascinerend en nieuw. Amen.

Johan Goris, pastoor